

den anden Indvending, Forholdet til Domstolene. Disse er jo bundet til Straffeloven, og i Henhold til den gældende Straffelov maatte Berning enten her have fuld Straf eller, hvis han kunde dømmes efter Taabeparagraffen, som det hedder — egentlig sindssyg var han ikke, han kunde ikke dømmes efter Straffelovens § 38 —, som delvis tilregnelig efter § 39, have faaet sin Straf betydelig nedsat, hvilket vilde være det mest taabelige, der overhovedet kunde ske, naar Straf altsaa skulde være det eneste Reaktionsmiddel, som Samfundet havde overfor ham. Herom, om dette Straffelovens ganske urimelige Forhold til Nutidens Opfattelse, er vi alle enige. Hele det uheldige gældende System paa det omhandlede Omraade vil ogsaa blive fuldkommen ændret i det nye Straffelovsfor-slag, hvis herhenhørende Bestemmelser om Sædelighedsforbrydelser, om Tilregnelighed o. s. v. det vilde føre alt for vidt at komme ind paa i Dag. Men selv om Domstolenes Skøn over hans Tilregnelighed til Brug for Fastsættelsen af Straf ikke har anvendt hverken Straffelovens § 38 eller § 39, saa har dette principielt set intet at gøre med det flere Aar efter rejste Spørgsmaal, om den paagældende paa Grund af sin psykiske Abnormitet er farlig for den offentlige Sikkerhed nu, hvad han for øvrigt meget vel kunde være blevet netop under Udtaaelsen af Forbedringshus, der til visse ikke har nogen forbedrende Indflydelse paa den Art Forbrydere. Det er efter den gældende Lovgivning Domstolenes Opgave at bestemme Straffen for begaaede Forbrydelser, men det er Administrationens Opgave at vaage over den almindelige Retssikkerhed, derunder, for saa vidt Hjemmel haves, at internere dem, der uden at kunne straffes, fordi de i Øjeblikket intet straffbart har begaaet, dog er farlige for den offentlige Sikkerhed. Saaledes er Forholdet, og saaledes har Forholdet altid været, og at de Bestemmelser, der giver Administrationen denne Hjemmel, er fra Enevældens Tid, er jo ganske ligegyldigt, de er stadig gældende Ret som saa mange andre Bestemmelser fra Aarhundreder tilbage — Folk kunde virkelig blive sindssyge ogsaa under Enevælden, saa Internering var nødvendig, og jeg tror, det kan blive Tilfældet under enhver Statsform, Demokratiet synes end ikke at have medført nogen væsentlig Bedring i Tilstanden —, og Administrationen har ogsaa under Ministerier af samtlige Partifarver anvendt disse gamle Bestemmelser op igennem Aarene og anvendt dem hyppigt. Spørgsmaalet bliver blot dette —

det er det ene afgørende, men det er ogsaa meget vigtigt —: Omfatter denne Hjemmel, som altsaa stadig er benyttet, kun egentlig sindssyge og aandssvage, hvad ingen benægter, eller kan den ogsaa bruges til at internere de for den offentlige Sikkerhed farlige Personer, der vel er farlige paa Grund af deres psykiske Abnormitet, men som dog ikke kan kaldes egentlig sindssyge eller egentlig aandssvage? Det er her, man hidtil har sagt nej, det er her, det ærede Medlem Hr. Rode og mange andre stiller sig tvivlende, det er her, jeg nu efter at være færdig med de omtalte Undersøgelser drister mig til at sige ja, og nu skal jeg begrunde hvorfor. Det slog mig straks, at der var ikke Spør af sund Fornuft i den hidtil gældende Praksis, men at det afgørende for et Samfund selvfølgelig ikke kunde være, om der forelaa en eller anden bestemt Lægediagnose, men netop maatte være Hensynet til Samfundets Sikkerhed, Hensynet til Retssikkerheden, thi det kan ikke interessere Samfundet som saadant at faa at vide, hvilken specificeret eller specialiseret lægevidenskabelig Diagnose der kan klistres paa vedkommende, men at faa at vide, i hvilken Grad vedkommende paa Grund af sin Abnormitet er farlig for Samfundet. Samtidig slog det mig, at Behandlingen af disse farlige naturligvis ikke kunde ændres med Lægevidenskabens fremadskridende Specialiseringer, med de forskellige Tidens lægevidenskabelige Terminologi, jeg var ikke i mindste Tvivl om, at man netop i gamle Dage, da man gav de Regler, det her drejer sig om at fortolke, selvfølgelig vilde have sagt om en Person, der er saa psykisk abnorm som denne her: Han maa jo være galen og som Følge deraf farlig for den offentlige Sikkerhed, vi maa altsaa spærre ham inde. Det er dette Synspunkt, der er afgørende, Samfundssynspunktet, ikke senere Tidens lægevidenskabelige Æskesystem med Hensyn til Afgrænsningen af aandssvage, sindssyge, Psykopater, Hysterikere, Neura-stenikere o. s. v. Det afgørende er, jævnfør ogsaa Sundhedsstyrelsens Erklæring, at paagældendes psykiske Abnormitet, uanset den nøjere Diagnose, er saa udpræget, at han netop paa Grund heraf er farlig for den offentlige Sikkerhed; derfor tilbageholdt jeg Berning, derfor har jeg fortsat disse Undersøgelser, og derfor anser jeg ogsaa en ny Praksis paa dette Omraade ikke alene for fornuftig, hvad alle gør, men ogsaa for begrundet efter dansk Ret, for juridisk hjemlet.

Imidlertid kan jeg sige mig selv, at mine Undersøgelser eller Overvejelser paa